

HÁY JÁNOS

Nárcisz árnyéka*

KOROMSZAKADTÁIG

Hajdan dorongok, vasak etc. és Erő

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16. fel-feldereng az álom némely ujjanyoma

TÖRTÉNELEM

A nő, mint a pongyola-végzet,
nem szólva részletekről. Nárcisz,
egyébre nincs szava, haladva vakon
sem nyomott, mint (emitt) az ujjam.
Nem szaladt meg neki soha. S a láb,
mint a fityma, s kipattogva, mint csapon,
már voltaképp minden eldőlt. Ki-ki mentette,
egy más boltozatot illuminálva,
hol eszmédre fény derül.

* Marno János: *Nárcisz készül* c. kötete alapján

TRAUM

a vers fölé, mely hajléka lehetne,
az ablaknál, melynek repedt az üvege,
öt éves, fejét leszegve kandít,
híven a szokáshoz borért szaladt,
a szívében azt sem bánná, ha elállna
emlékezetéből, maradt a kezében csupán,
rajta hát, bánkódhat rajtuk, a lélek
vágna, hallgat vagy gyűrötten kelve,
nézve: sétálok, sétálok, mondja
is, vissza, papírszerte ismét, ha szóvá,
alatt lágynak tetszik, s aztán a kavics,
mely szét-szétfröccsen a lépteitől.

OTT

fagyosan bánik ma Nárcisszal,
mondjuk, verítéke,
a rigó, mára tízszeresére hízvást,
onnan e halált megvető közöny,
készen rá, hogy kivágódják a mélybe,
meg is fulladhat, mire felér,
megváltásnak tekintünk – ha valóban
készen, hogy nadrágod vigyen a sírba,
belőle a húgy, hogy is ne, az ablak
nyitva, úgy állsz ott, kitéve huzatnak.

SZÁJUNK

mint ól, melyben a disznó
is, berontok a fészkerbe,
ő maga még nem járt arra, és ez a hiány
légvonalban tőle – a költészetét is,
nem oszt, nem szoroz, nem vizsgálsz körülményt,
árt-e a versnek, ha sikoltanak,
ha sok éve beszikkadt cipőpasztád
megvonaglik és nyálát csillantva málé,
mért nem, talán a teste az oka,
minthogy az is az Isten birtoka.

KEZD

körét rója a Vérmező jegén, s még
nem csak az, persze, amikor összpontosít
jobb napokat látni, kiégni,
holott ébren maga magától menne,
szája sarkán az odaszikkadt méz,
pedig épp most törlöd ki a szemedből.

SÁSKAZAL

Alma idő, szakítasz belőle vala.
Fesztiválhangzású nevek, 17 éves,
bújna elő, kövéren, mint egy bödön,
a kórók. Álmos vagyok. Elterülnék
-ben, de legkésőbb 68 nyarán, mert
sorokba szorulva, házon kívül,
de mit szólsz, ha maga öli le magát,
lefelé, s fölfelé egyaránt terjed,
a fejét sem tekintve kivételnek.

A KÚTBÓL

Roston marha, most így lát neki,
szekrényben, nadrágjait és zakóit
földbe, s becsavarva haránt egy villany-
körte is.

GOYAHÍR

*Valamennyi rovarfajta közül egy sincs –
nyeli, megfullad, de mit számít az is,
a nő persze hadar, szakértő vagy annak
ott álldogál, a felüljáró deszka,
megannyi ecsetleges vonás. Szakadt
száj boltjába száll a kar és pépesül,
ujjait bevájva mélyen a korpuszba,
egy életen keresztül csak egyedül*

lomkertben foszladóban a gesztenye,
alszunk, hogy magunkra eszméljünk végleg,
magad előredőlnöd és hanyatt, mint
a tébolyban, s a hangja szénné égve,
13.
14.
15.
16.
17.

Szertartásból vagy okulásból egyszer
órája, hogy hazatértél a néptelen
levegőjű parkból.

ÁRNYÉKELEMZÉS

Nárcisz az anyajegyével bajlódik,
súlyos, egyszeri kérdések gyötrik,
fenyegetik. Egyenesen a fejével
a másikon áll, mint gólya a kéményen,
mely a számra mutat, szavamra, hogy újfent,
s jázminillat tódul át a rácson,
7.
8.
9.

Jön, éspedig belőled, elvagy hát
szürkére fakítva, héjára fonnyadt
ajkad.